

www.franciscaansbezinnen.be

Broosheid dragen

Franciscus en Clara
als kwetsbare heiligen

TAU - VASTENBEZINNING 2024

WEEK 4: TIJD NEMEN OM TE ROUWEN

Franciscus wordt zieker en zieker. Hij moet zich laten dragen op zijn verre tochten, het zwerversbestaan wordt moeilijk. Zijn ergste vijand, zijn lichaam, heeft zijn ideaal 'God dienen in de geest' helemaal ondermijnd.

Franciscus krijgt het moeilijk. Niet alleen zijn lichaam baart hem zorgen. Hij moet zijn broederschap loslaten en de leiding aan anderen overlaten, zijn broeders gaan wegen die ver liggen van het oorspronkelijke ideaal.

Bovendien wordt hij geplaagd door, wat de broeders omschrijven als 'een zware bekoring'. Wat dat precies geweest is, is niet duidelijk. We kunnen van alles veronderstellen: misschien was het de bekoring van de moedeloosheid waarvoor hij zijn broeders eerder zo gewaarschuwd heeft.

Misschien had het iets te maken met de aantrekking van een gezin en kinderen. Hij had daar eerder al uitdrukking aan gegeven als hij in de sneeuw vijf sneeuwpoppen maakte: een man, vrouw en drie kinderen. Ook dat loslaten is een aanvaardingsproces.

Franciscus komt in wat wij nu zouden noemen, een depressie terecht. Zij broeders vertellen hoe hij zich soms onttrok aan de normale omgang met hen en alleen het bos introk om te bidden.

Hij weende bitter. Hij trok het bos in, in de nabijheid van de kerk. Daar kon hij vrijelijker uiting geven aan zijn verdriet en zijn tranen overvloediger de vrije loop laten in de nabijheid van de Heer.

Toch blijft hij lang hardleers. Hij blijft streng en hardvochtig voor zijn lichaam. Als hij toch een beetje kip eet, schaamt hij zich en laat zich aan een koord door de stad voeren.

Franciscus treurt en klaagt: het is een begin van een nieuwe dynamiek.

‘En een goede gezondheid want dat is toch het belangrijkste’ is de meest voorkomende wens die we elkaar bij het begin van het nieuwe jaar toewensen.

Ziek zijn willen we vermijden. Het is een aanval op onze idealen. We willen gezonde, hard werkende mensen zijn of volop van het leven kunnen genieten. Ziekte haalt een streep door onze toekomstverwachtingen.

We verliezen houvast. We komen vaak op ongekend, erg glibberig domein.

We worden geconfronteerd met onze angst: wat brengt de toekomst? Hoe moet het nu verder op het werk? Wie zal er voor mij zorgen als ik dat nodig heb? Ga ik dood? Zal ik met blijvende gevolgen geconfronteerd worden?

Hoe moet het met mijn inkomen? Kan ik de behandelingen betalen? Onze goede sociale zekerheid biedt wel bescherming maar toch: ziek zijn is soms een zware financiële tegenvaller.

Je kan niet meer mee. Je moet vaststellen dat de wereld verder draait zonder jou. Je dacht dat je in je werk of je vrijwilligerswerk onmisbaar was maar blijkbaar kan je gemist worden.

Je bent teleurgesteld in jezelf. Je wilde zo graag sterk en zelfzeker zijn. Zo probeerde je je ook te tonen aan de buitenwereld. Maar daar lig je dan, met angst en twijfel.

Je naasten, je vrienden, vallen soms tegen. Je voelt je een last en vraagt je af of ze de zorg wel zullen aankunnen. En wat dan? Je vrienden komen vertellen over het plezier dat ze hadden, ook zonder jou. Je voelt je geïsoleerd.

Het ideaalbeeld van God ligt misschien aan scherven. Je hebt al veel gebeden en gevraagd om te genezen maar Hij hoort jou blijkbaar niet. God neemt de realiteit van het ziek-zijn niet van je af. God verandert de realiteit niet.

Ziek zijn is een rouwproces. Je rouwt om zoveel vergane dromen en idealen. Je moet je greep op het leven loslaten en dat gaat niet vanzelf.

Je hebt het niet meer in de hand. Rouwen is werken, ver-werken. Protest, angst, schaamte, twijfel, klacht, verdriet... Het hoort er allemaal bij.

Het zijn manieren die de Schepper ons gegeven heeft om onze dromen en verwachtingen los te laten. Het zijn processen die ons ingebakken zijn om ons te keren van onze idealen die we hoopten te bereiken, naar onze realiteit die zich aan ons voordoet.

Dit rouwen doe je niet op eigen kracht. Ziekte verwerken is niet iets dat je bereikt door flink te zijn .

Ziekte verwerken is een groeiproces. De Schepper heeft de mogelijkheden in ons gelegd om dit moeilijke proces te doorworstelen.

Hij heeft ons tranen gegeven om onze onmacht uit te drukken. Hij heeft ons het klagen gegeven, het protest...allemaal tekenen van zijn scheppende kracht waarmee hij ons uitgerust heeft om te groeien aan de moeilijkheden van het bestaan.

Hij is de scheppende, dragende kracht die ons de beperkingen en de kwetsbaarheid van het bestaan leert accepteren.

Ons gebed om genezing wordt misschien niet verhoord. Ons gebed om draagkracht wel. Hij is die draagkracht.

Rouwen vraagt tijd, soms veel tijd. En geduld, veel geduld. Het is geen rechtlijnig proces maar een proces van vallen en opstaan, van opnieuw beginnen, van hoop en wanhoop.

We leren dat we kwetsbare mensenkinderen zijn. Dat we rekening moeten houden met de beperkingen en noden van ons geschapen-zijn.

Ook Franciscus is die weg moeten gaan. Zijn lichaam was zijn ergste vijand en hij heeft geprobeerd zijn lichaam dienstbaar te maken aan zijn ideaal. Zijn broeders vertellen in alle toonaarden hoe hij er hen herhaaldelijk op wees dat ze moeten matigen in de gestrengheid tegenover hun lichaam. Maar zijn broeders merken er ook fijntjes bij op dat hij zich daar zelf nooit aan gehouden heeft.

WIE BEN IK?

Pater Bob blikt op zijn 86e levensjaar terug op zijn leven en merkt dat hij veel heeft om dankbaar voor te zijn. Tegelijk merkt hij een moeilijk te stillen honger naar erkenning. Een fundamentele onzekerheid blijft knagen: Wie ben ik? Doorheen meditatie leert hij zijn horizon te verruimen en op een nieuwe manier in het leven te staan. Vertrouwend op God wordt hij als mens telkens opnieuw herboren. De onzekerheid is niet verdwenen maar wel ingebed in een nieuwe onderstroom.

VRAGEN TER INSPIRATIE

Welke dromen heb ik in mijn leven reeds moeten loslaten?

"Tranen zijn een gave Gods." Ween ik vaak? Wanneer was de laatste keer dat de tranen vloeiden?

Mezelf de tijd gunnen om te rouwen kan een groeiproces zijn. Gun ik mezelf die tijd? Kom ik die scheppende kracht van het loslaten op het spoor?

Wat heeft mij geraakt in de getuigenis van Bob? Wat klonk vertrouwd? Wat was voor mij moeilijk?

TAU - VASTENBEZINNING 2024

Tekst: Francine
Afbeeldingen: inwezig.be

Meer info op
www.franciscaansbezinnen.be

